

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 listopada 2014 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu IV Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Dariusz Śliwiński /spr/

SSO Hanna Bartkowiak

SSO Sławomir Jęksa

Protokolant prot. sąd. M. W.

przy udziale M. N. Prokuratora Prokuratury Wojskowej del. do Prokuratury Okręgowej w Poznaniu

po rozpoznaniu w dniu 18 listopada 2014

sprawy **S. H. i K. K. (K.)**

oskarżonych z art. 62 ust. 1 i 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, art. 58 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i inne

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Rejonowego Wągrowcu, VII Zamiejscowy Wydział Karny z/s w C. z dnia 10 lipca 2014. sygn. akt VII K 252/14

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że obniża wymierzoną w punkcie 1 oskarżonemu S. H. karę pozbawienia wolności do 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy i w konsekwencji orzeczoną wobec niego w punkcie 4 karę łączną pozbawienia wolności do 3 (trzech) lat,
2. w pozostałym zakresie utrzymuje zaskarżony wyrok w mocy, uznając apelację obrońcy oskarżonego K. K. za oczywiście bezzasadną,
3. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata W. S. kwotę 516,60 zł brutto tytułem zwrotu kosztów pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu S. H. z urzędu,
4. zasądza od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa koszty procesu za postępowanie odwoławcze po 1/2 części i wymierza im opłaty K. K. w kwocie 300 zł i S. H., jedną opłatę za obie instancje w kwocie 400 zł.

S. J. D. H. B.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 10 lipca 2014 r. Sąd Rejonowy w Wągrowcu w sprawie sygn. akt VII K 252/14 uznał oskarżonego S. H. za winnego tego, że:

1. w dniu 21.01.2014 r. w (...) gm. Ujście i w U. wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (t.jedn. z 2012 r., poz. 124) posiadał znaczną ilość substancji psychotropowej w postaci amfetaminy, w udostępnionym mu budynku gospodarczym – szopie i samochodzie marki O. (...) nr rej. (...) o łącznej wadze 639.09 grama netto, tj. przestępstwa z art. 62 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (t.jedn.

z 2012 r. poz. 124) i za to przestępstwo na podstawie art. 62 ust. 2 powołanej ustawy wymierzył mu karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

2. w okresie od końca października 2013 r. do dnia 21.01.2014 r. w (...) gm. Ujście, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru udzielał K. K. substancję psychotropową w postaci amfetaminy, którą wysypywał z woreczków na płytkę ceramiczną, formował dwie kreski, z których zażywali po jednej kresce, w ten sposób częstował go nie rzadziej niż 1-2 razy w tygodniu, tj. co najmniej 10 razy w porcjach wystarczających do jednorazowego zażycia, czyli po 0,1 gram amfetaminy, tj. łącznej ilości co najmniej 1 grama - tj. przestępstwa z art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (t.jedn. z 2012 r. poz. 124) w zw. z art. 12 kk i za to przestępstwo na podstawie art. 58 ust. 1 powołanej ustawy wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Nadto na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk Sąd Rejonowy w Wągrowcu wymierzył S. H. karę łączną 4 lat pozbawienia wolności oraz

- na podstawie art. 42 § 2 kk orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 lat,

- na podstawie art. 49 § 2 kk orzekł środek karny w postaci świadczenia pieniężnego w kwocie 500 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej. oraz uznał K. K. za winnego tego, że w okresie od końca października 2013 r. do dnia 21.01.2014 r. w (...) gm. Ujście pomógł S. H. w dokonaniu czynu zabronionego polegającego na posiadaniu wbrew przepisom ustawy z dnia 21 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (t.jedn. z 2012 r. poz. 124) znacznej ilości substancji psychotropowej w postaci amfetaminy o wadze nieustalonej, nie mniej jednak niż 639,09 grama netto, w ten sposób, że swoim zachowaniem ułatwił jego popełnienie, w szczególności udostępnił mu budynek gospodarczy, tj. szopę, tj. o przestępstwo z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 62 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (t.jedn. z 2012 r. poz. 124) i za to przestępstwo na podstawie art. 19 § 1 kk w zw. z art. 62 ust. 2 powołanej ustawy wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności oraz

- na podstawie art. 69 § 1 kk w zw. z art. 71 § 1 pkt 1 kk wykonanie wymierzonej oskarżonemu kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 5 lat próby,

Ponadto Sąd Rejonowy w Wągrowcu na podstawie art. 70 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (t.jedn. z 2012 r. poz. 124) orzekł wobec obu oskarżonych nawiązkę – od każdego w wysokości 2000 zł na rzecz P. Centrum Pomocy (...) w P. ul. (...) na cele związane z zapobieganiem i zwalczaniem narkomanii, a także

- na podstawie art. 70 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (t.jedn. z 2012 r. poz. 124) orzekł wobec obu oskarżonych przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych wymienionych w załączniku na karcie 256 akt sprawy,

- na podstawie art. 63 § 1 kk zaliczył oskarżonemu S. H. na poczet wymierzonej mu kary łącznej pozbawienia wolności okres tymczasowego aresztowania od dnia 21 stycznia 2014 r. i nadal.

Nadto na podstawie art. 627 kpk w zw. z art. 633 kpk oraz art. 1 i art. 2 ust 1 pkt 4 i 5 i art. 6 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t. jedn. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) zasądził od obu oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa koszty procesu po 1/2 części, tj. w kwocie po 835,72 zł i wymierzył im opłaty – oskarżonemu S. H. w kwocie 400 zł i oskarżonemu K. K. w kwocie 300 zł.

Apelacje od powyższego wyroku wnieśli obrońcy obu oskarżonych.

Obrońca oskarżonego **K. K.** zaskarżył powyższy wyrok w części dotyczącej oskarżonego K. K. w zakresie orzeczenia o karze, zarzucając:

- niewspółmierność kary wyrażająca się w wymierzeniu kary pozbawienia wolności przekraczającej stopień winy, rażąca niewspółmierność zastosowanego środka karnego w postaci nawiązki w wysokości 2000 zł;

- obrazę przepisów prawa materialnego poprzez niezastosowanie art. 20 kk mimo okoliczności wskazujących na brak jakiegokolwiek wiedzy oskarżonego, co do znacznej ilości przechowywanych przez S. H. narkotyków;

- obrazę przepisów prawa materialnego i w tym art. 69 § 1 i 2 k.k. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i nie uwzględnienie właściwości i warunków osobistych oskarżonego poprzez wymierzenie kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na maksymalny okres 5 lat;

- błąd w ustaleniach faktycznych mogący mieć wpływ na treść wydanego orzeczenia poprzez wymierzenie kary pozbawienia wolności oskarżonemu na okres dwóch lat z maksymalnym okresem warunkowego zawieszenia, mimo, iż okolicznościami łagodzącymi w sprawie na korzyść oskarżonego była uprzednia niekaralność oraz przyznanie się do popełnionego przestępstwa;

- błąd w ustaleniach faktycznych mogący mieć wpływ na treść wydanego orzeczenia poprzez nieuwzględnienie okoliczności, iż nawet przy przyjęciu, że oskarżony K. K. wiedział, o tym, że S. H. przechowuje w wynajmowanym od niego budynku gospodarczym narkotyki, to nie mógł wiedzieć w jakiej ilości przechowuje owe narkotyki.

W konkluzji obrońca oskarżonego wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w zakresie dotyczącym oskarżonego K. K. w części orzeczenia o karze poprzez wymierzenie kary pozbawienia wolności w najniższej granicy ustawowego zagrożenia warunkowo zawieszając jej wykonanie na okres krótszy aniżeli 5 lat oraz o zmianę wyroku w części dotyczącej orzeczenia środka karnego w postaci nawiązki poprzez orzeczenie go w wysokości nieprzekraczającej 1000 zł, ewentualnie o warunkowe umorzenie postępowania wobec oskarżonego K. K. przy przyjęciu, iż dopuścił się on popełnienia przestępstwa z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 r.

Obrońca oskarżonego **S. H.** zaskarżył powyższy wyrok w całości, tj. w części dotyczącej oskarżonego S. H., zarzucając:

- obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii poprzez dokonanie błędnej wykładni przepisu polegającej na przyjęciu, iż 639,09 gram netto środka odurzającego zabezpieczonego u oskarżonego jest wystarczające do zaspokojenia potrzeb co najmniej kilkudziesięciu osób uzależnionych, choć jak wynikało z przeprowadzonego badania znaleziony u oskarżonego S. H. środek charakteryzuje się niskim poziomem siarczanu amfetaminy sięgającego nawet poniżej 1,5 %;

- art. 178 a § 1 kk poprzez dokonanie błędnej wykładni rzeczzonego przepisu i przyjęcie, że ograniczenie się do ilościowego ustalenia stężenia środka odurzającego we krwi oskarżonego jest wystarczające do przyjęcia, że oskarżony znajdował się „pod wpływem środka odurzającego”, podczas gdy przedmiotowy przepis nie daje takich podstaw i nakazuje by sąd sprawdzał, czy oskarżony znajdował się pod wpływem środka odurzającego przez przeprowadzenie kontroli, czy środek odurzający miał realny, negatywny wpływ na możliwości kierowania pojazdem przez oskarżonego;

- obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a w szczególności § 19 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu – poprzez nie orzeczenie kosztów obrony z urzędu mimo wniosku obrońcy;

- błąd w ustaleniach faktycznych mogący mieć wpływ na treść wydanego orzeczenia poprzez wymierzenie kary pozbawienia wolności oskarżonemu na okres dwóch lat z maksymalnym okresem warunkowego zawieszenia, mimo, iż okolicznościami łagodzącymi w sprawie na korzyść oskarżonego była uprzednia niekaralność oraz przyznanie się do popełnionego przestępstwa,

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego orzeczenia, który miał wpływ na treść orzeczenia poprzez bezpodstawne przyjęcie, że zachowanie oskarżonego S. H. w dniu 21 stycznia 2013 r. świadczyło o tym, że znajdował się pod wpływem środka odurzającego, co w konsekwencji doprowadziło do obraz prawa materialnego w postaci zastosowania art. 178 a § 1 kk, w sytuacji, w której przedmiotowy przepis nie miał zastosowania;

- rażąco niewspółmierność kary poprzez orzeczenie kary zbyt wysokiej, co skutkuje tym, że jej dolegliwość znacznie przekracza stopień winy oskarżonego.

W konkluzji obrońca oskarżonego **S. H.** wniósł o zmianę kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie 1 wyroku poprzez wyeliminowanie kwalifikacji prawnej czynu z art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i pozostawienie jedynie art. 62 ust. 1 w/w ustawy oraz orzeczenie najłagodniejszej kary w dolnych granicach ustawowego zagrożenia, uniewinnienie oskarżonego od zarzutu popełnienia przestępstwa stypizowanego w art. 178 a § 1 kk, zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz adwokata W. S. kosztów obrony udzielonej z urzędu w postępowaniu apelacyjnym, według norm przepisanych, a nie opłaconych nawet w części, ewentualnie o uchylenie wyroku w całości – dotyczącej oskarżonego S. H. – i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpatrzenia, w tym zasądzeniu od Skarbu Państwa na rzecz adwokata W. S. kosztów pomocy prawnej według norm przepisanych, udzielonej oskarżonemu z urzędu, a nie opłaconych nawet w części.

Sąd Okręgowy zważył co, następuje:

1. Apelacja obrońcy K. K. okazała się oczywiście bezzasadna i nie zasługiwała na uwzględnienie.

Na wstępie należy zauważyć, że apelacja jest oczywiście bezzasadna, jeżeli w sposób oczywisty brak jest wątpliwości, co do tego, że w sprawie nie wystąpiły uchybienia określone w art. 438 kpk oraz art. 439 kpk, a nadto nie zachodzi przesłanka z art. 440 kpk. Apelacją oczywiście bezzasadną jest też taka, której bepodstawność, niezasadność nie budzi wątpliwości. Zasadność (lub jej brak) apelacji wiązać należy bowiem z oceną trafności uchybień, jakie w apelacji zostały wskazane.

Wskazane powyżej okoliczności uzasadniające określenie apelacji obrońcy K. K. za oczywiście bezzasadną niewątpliwie zachodziły w niniejszej sprawie. Dokonując oceny w tym zakresie Sąd Odwoławczy posiłkował się orzecznictwem i poglądami doktryny wypracowanymi na gruncie art. 535 § 2 kpk (vide: F. Prusak „Komentarz do kodeksu postępowania karnego” Wyd. Prawnicze W-wa 1999 s. 1446 teza 17, P. Hofmański „Kodeks postępowania karnego, komentarz” Wyd. C. H. Beck W-wa 1999 s. 857 teza 9, W. Grzeszczyk „Oczywista bezzasadność kasacji w świetle orzecznictwa Sądu Najwyższego” publ. Prok. i Pr. 2002/11/153- t.1, R. Stefański „Rozpoznawanie kasacji na posiedzeniu” Prok. i Pr. 2001/2/62 t.2, S. Zabłocki „Kodeks postępowania karnego. Komentarz” pod redakcją Z. Gostyńskiego Wyd. ABC 002/11/153 W-wa 1998 tom II).

Podkreślenia wymaga, iż podstawą apelacji w przedmiocie kary może być tylko zarzut jej rażąco niewspółmierności. Taki też zarzut zawarł w swej apelacji obrońca oskarżonej K. K.. Tymczasem o „rażąco niewspółmierności kary” w rozumieniu art. 438 pkt 4 kpk nie można mówić w sytuacji, gdy Sąd wymierzając karę, uwzględnił wszystkie okoliczności wiążące się z poszczególnymi ustawowymi dyrektywami i wskaźnikami jej wymiaru, czyli wówczas, kiedy granice swobodnego uznania sędziowskiego, stanowiącego ustawową, wynikającą z reguł zawartych w art. 53 § 1 kk, zasadę sądowego wymiaru kary, nie zostały przekroczone w rozmiarach nie dających się utrzymać w kontekście wymagań wynikających z ustawowych dyrektyw determinujących wymiar kary.

Ponadto należy zaznaczyć, iż niewspółmierność kary zachodzi wtedy, gdy suma zastosowanych kar i innych środków, wymierzonych za przypisane przestępstwo, nie odzwierciedla należycie całego bezprawia popełnionych czynów i nie spełnia celów kary. Należy mieć na uwadze, że nie chodzi tu o każdą ewentualną różnicę, co do wymiaru kary, ale o różnicę ocen tak zasadniczą, że kara wymierzona jawi się jako kara rażąco niewspółmierna, a więc nie dająca się zaakceptować.

Biorąc pod uwagę powyższe rozważania Sąd Okręgowy pozytywnie ocenił orzeczoną wobec oskarżonego K. K. karę. Zdaniem Sądu Odwoławczego stanowi ona sankcję sprawiedliwą, w pełni odpowiadającą dyrektywom wymiaru kary określonym w art. 53 kk. I tak Sąd I instancji orzekając o karze wobec oskarżonego K. K. nie przekroczył w żaden sposób zasad wyrażonych w cytowanym artykule, tak by można było mówić o rażąco niewspółmierności, to jest niewspółmierności w stopniu nie dającym się wręcz zaakceptować (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 lutego 1995

r., II KRN 198/94, OSNPP 6/1995, poz. 18). Przeciwnie, Sąd Rejonowy wymierzył oskarżonemu karę pozbawienia wolności sprawiedliwie, nie przekraczając granic przewidzianych przez ustawę, dostosował dolegliwość do stopnia winy, uwzględnił stopień społecznej szkodliwości popełnionego przestępstwa, wziął pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze jakie kara ta ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. W szczególności Sąd Okręgowy podziela stanowisko Sądu I instancji, iż zachowanie oskarżonego K. K. było naganne, nie jednak na tyle, by móc orzec wobec niego bezwzględna karę pozbawienia wolności. Sąd odwoławczy zgadza się także ze stanowiskiem, iż zastosowanie dobrodziejstwa instytucji warunkowego zawieszenia kary uzasadniała pozytywna prognoza kryminologiczna postawiona wobec oskarżonego.

Mając na względzie powyższe Sąd Okręgowy ocenił, iż orzeczona wobec oskarżonego kara 2 lat pozbawienia wolności, mieszcząca się w niewiele ponad połowie ustawowego zagrożenia przewidzianego w art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (t. jedn. z 2012 r., poz. 124) oraz środek karny w postaci nawiązki w wysokości 2000 zł nie mogą być zasadnie uznane za niewspółmiernie surowe i to w dodatku w stopniu rażącym.

Wymierzona kara oraz środek karny są sprawiedliwe, nie przekraczają granic przewidzianych przez odpowiednie przepisy, dostosowane są do stopnia winy oraz uwzględniają stopień społecznej szkodliwości popełnionego przestępstwa. Nadto mają na uwadze cele zapobiegawcze i wychowawcze jakie kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Reasumując należy kategorycznie stwierdzić, że Sąd Rejonowy precyzyjnie wyważył wszystkie okoliczności mające wpływ na rozmiar represji karnej, ustalając jej wymiar na poziomie adekwatnym do stopnia społecznej szkodliwości czynu oskarżonego oraz stopnia jego zawinienia – prawidłowo spełniając tym samym zasady prewencji ogólnej jak i szczególnej.

Ponadto Sąd odwoławczy nie znalazł uzasadnienia dla uznania, iż w niniejszej sprawie Sąd Rejonowy popełnił jakikolwiek błąd w ustaleniach faktycznych. Sąd ten wnikliwie i wszechstronnie rozważył wszystkie dowody i okoliczności ujawnione w toku postępowania i na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne. Ocena materiału dowodowego dokonana przez Sąd I instancji jest dokładna, nie wykazuje błędów logicznych i nie wykracza poza ramy swobodnej oceny dowodów chronionej dyspozycją art. 7 kpk. W tej sytuacji kontrola odwoławcza uzasadnia stwierdzenie, że zaskarżony wyrok znajduje pełne oparcie w prawidłowo dokonanej ocenie całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego i ujawnionego w toku postępowania i nie ma podstaw do dyskwalifikowania zaskarżonego rozstrzygnięcia. W tym zakresie Sąd Okręgowy podziela pogląd Sądu Najwyższego, wyrażony w wyroku z dnia 6 października 1987 r. (sygn. akt IV KR 263/87, OSNKW 1988/3 – 4/28).

Dodać także należy, iż zdaniem Sądu Okręgowego Sąd I instancji prawidłowo dokonał kwalifikacji prawnej czynu zarzucanego oskarżonemu oraz z należytą starannością zanalizował całokształt okoliczności, zarówno obciążających oskarżonego, jak i przemawiających na jego korzyść, nadając im stosowną rangę i znaczenie, co znalazło wyraz w wymierzonej mu karze.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na podstawie art. 437 § 1 kpk utrzymał zaskarżony wyrok w części dotyczącej oskarżonego K. K. w mocy - uznając apelację obrońcy oskarżonego K. K. za oczywiście bezzasadna, nie znajdując żadnych przesłanek przemawiających za zmianą lub uchYLENIEM zaskarżonego wyroku.

2. Apelacja obrońcy oskarżonego **S. H.** okazała się częściowo zasadna.

Sąd Okręgowy ocenił, iż chybiony jest zarzut apelacji dotyczący obrazy przepisów prawa materialnego, tj. art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz art. 178 a § 1 kk. Sąd I instancji dokonał prawidłowej wykładni tych przepisów, a rozważania zawarte w apelacji należy ocenić jako całkowicie polemiczne względem treści skarżonego wyroku. W ocenie Sądu Okręgowego chybiony jest również zarzut dotyczący możliwości zmiany opisu i kwalifikacji prawnej czynu oskarżonego S. H.. W świetle materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie sprawstwo i wina oskarżonego w zakresie przypisanych oskarżonemu w wyroku przestępstw nie ulegają wątpliwości. Niniejsze zapatrywanie wsparte jest na stanowisku orzecznictwa, które wypracowało tezę, iż dla przypisania oskarżonemu

odpowiedzialności A. rt. 62 ust. 2 u.p.n. nie jest konieczne dokładne ustalenie, ile substancji aktywnej (zabronionej) znajduje się w proszku narkotyku i chociaż substancje psychotropowe będące przedmiotem nielegalnego obrotu (posiadania) z reguły nie są czystym narkotykiem z uwagi na mogące się pojawić w procesie produkcji zanieczyszczenia albo celowe dodawanie zwiększających masę tzw. wypełniaczy, to w toku postępowania w celu wydania prawidłowego orzeczenia nie zachodzi konieczność oddzielenia (w zależności od procentowej jakości narkotyku) innych substancji (Zob. Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 lipca 2014 r. III KK 208/14, LEX nr 1495843, Prok.i Pr.-wkl. 2014/11-12/1).

Sąd Odwoławczy za częściowo trafny uznał jedynie zarzut dotyczący wysokości orzeczonej kary. Co prawda słusznie wskazał Sąd I instancji, iż brak jest przesłanek formułowania wobec oskarżonego pozytywnej prognozy kryminologicznej i tym samym zastosowania wobec oskarżonego dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia orzeczonej kary pozbawienia wolności, albowiem był on już kilkakrotnie skazany i to za przestępstwa podobne, stąd też należało uznać, że jedynie kara bezwzględna będzie dla niego wystarczająco dolegliwa, uzmysłowi mu naganność jego postępowania i może zmotywować go do zmiany dotychczas prezentowanej życiowej postawy, czego kary łagodniejszego rodzaju nie zdołały uczynić. Sąd Okręgowy obniżył orzeczoną wobec oskarżonego S. H. w punkcie 1 karę pozbawienia wolności do 2 lat i 6 miesięcy uznając, że okoliczności jego działania, ilość i rodzaj narkotyków oraz jego dotychczasowa karalność wskazują, że właściwa będzie kara pozbawienia wolności w takim wymiarze a c za tym idzie karę wymierzoną przez Sąd Rejonowy uznać należy za nadmiernie surową i to w wymiarze wskazującym na konieczność ingerencji Sądu II instancji. Konsekwencją powyższego było ustalenie, że w ocenie Sądu Odwoławczego również orzeczonej wobec oskarżonego S. H. kara łączna 4 lat pozbawienia wolności była niewspółmiernie surowa. Zdaniem Sądu Odwoławczego wymierzenie oskarżonemu łącznej kary 3 lat pozbawienia wolności znajduje oparcie w zbieżności czasowej popełnionych czynów, jednolitości podmiotowej a także rozbieżności przedmiotowej a także w wymiarze kar jednostkowych.

Zgodnie z treścią art.53§1 i 2 kk Sąd wymierzając karę, czyni to według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę. Winien jednak brać pod uwagę szereg ogólnych oraz szczególnych dyrektyw, do których należą m.in. stopień winy, społecznej szkodliwości czynu, cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do sprawcy, potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Na wymiar kary winny mieć również wpływ motywacja i sposób zachowania się sprawcy, jego właściwości i warunki osobiste, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa oraz zachowanie się po jego popełnieniu.

Ponadto sam fakt skazania oskarżonego za przestępstwo z art. 178a § 1 kk pociągał za sobą konieczność orzeczenia środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych (art. 42 § 2 kk), który to dodatkowo wpływa na stopień dolegliwości szeroko rozumianej kary. Nie budzi wszak wątpliwości, że zasada trzeźwości w ruchu drogowym (vide R. A. Stefański „Przestępstwo przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji”, Warszawa 1999, seria Nowa Kodyfikacja Karno – Krótkie Komentarze, zeszyt 24, s. 208 i n.), ustanowiona w art. 45 ust. 1 ustawy z dnia 20.06.1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz.U. z 1997 r., Nr 98, poz. 602 z późn. zm.) ma charakter podstawowy i fundamentalne znaczenie dla zapewnienia bezpieczeństwa uczestnikom tego ruchu. Mając na uwadze fakt oczywistego lekceważenia przez S. H. tej podstawowej zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym, Sąd I instancji był w pełni uprawniony do przyjęcia, iż oskarżony nie daje rękojmi bezpiecznego uczestnictwa w tym ruchu i konieczne jest uniemożliwienie oskarżonemu uczestniczenia w ruchu drogowym przez okres 2 lat.

Dodatkowo prawidłowo Sąd Rejonowy orzekł wobec oskarżonego świadczenie pieniężne na podstawie art. 49 § 2 kk.

Wobec powyższego Sąd Okręgowy na podstawie art. 437 kpk zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, iż obniżył orzeczoną wobec oskarżonego S. H. w punkcie 1 karę pozbawienia wolności do 2 lat i 6 miesięcy, a w konsekwencji obniżył wymierzoną mu karę łączną do 3 lat pozbawienia wolności, a w pozostałym zakresie utrzymał zaskarżony wyrok w mocy.

Ponadto na podstawie art. 29 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (Dz. U. t. jedn. z 2009 r. Nr 146, poz. 1188 z późn. zm.) w zw. z § 14 ust. 2 pkt 4 i § 2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września

2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. t. jedn. z 2013 r., poz. 461) zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz adw. W. S. kwotę 516,60 zł brutto tytułem zwrotu kosztów pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu S. H. z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 636 § 1 i 2 kpk w zw. z art. 633 kpk oraz 2 ust. 1 pkt 3 i art. 3 ust. 1 w zw. z art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. t. jedn. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) zasądzając od obu oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze w 1/2 części i wymierzając im opłaty – K. K. w kwocie 00 zł, a S. H. jedną opłatę za obie instancje w wysokości 400 zł.

SSO Sławomir Jęksa SSO Dariusz Śliwiński SSO Hanna Bartkowiak